

Arrest

**nr. 94 408 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn van Armeens-Georgische origine wonende te Tbilisi. U bent lid van de oppositiepartij Verenigd Georgië sinds 2010 onder leiding van Nino Burjanadze. Uw taak bestond erin personen te sensibiliseren (voor deelname aan betogingen) door middel van propaganda.

Een vriendin, N. G. (...), en uzelf maakten propaganda in verschillende districten. Jullie waren aanwezig op een betoging op 26 mei 2011. Uw vriendin werd opgepakt door de autoriteiten. En werd één nacht

vastgehouden. Nadat ze werd vrijgelaten belde ze u op en verwittigde u alle materiaal dat kon wijzen op uw lidmaatschap bij de oppositie te vernietigen. U vernietigde uw lidkaart.

Sinds 27 mei 2011, kwam de politie meermaals naar uw woning. De eerste keer kwamen er twee of drie politieagenten naar uw huis rond 18 uur. Uw huis werd doorzocht en men vroeg u naar informatie over de partij. U gaf hen geen informatie aangezien het vertrouwelijke informatie betreft. Verder vertelde u aan de politie dat u toevallig aanwezig was op de betoging. De politie vertelde u dat u werd gefilmd op die betoging. De tweede keer dat de politie langskwam was men er vrijwel zeker van dat u lid bent van de partij. Aangezien vele personen werden gearresteerd werd u vermoedelijk verraden door één hen. In het totaal kwam u negen keer in contact met de politie. Soms kwamen ze wel 2 keer per dag langs. De politie vroeg u telkens naar informatie over de partij, wat de plannen van de partij waren en wie cocktail molotovs in zijn bezit had, wie verantwoordelijk was voor de aanmaak ervan en hoeveel u werd betaald om tegen de regering te werken. Volgens de politie moest u weten –aangezien u met partijleider Nino Burdjanadze had gesproken- of het Russische leger van plan was in Georgië binnen te dringen. U werd uitgescholden en bedreigd te worden geslagen. Eén maand na het begin van uw problemen met de politie vluchtte u naar Teladgori. U verbleef er vier en een halve maand in het buitenverblijf van uw nicht. Zij bracht er u boodschappen. Ten tijde van uw verblijf in Teladgori hoorde u van uw burens dat u werd gezocht op uw adres in Tbilisi. Op de dag van vertrek keerde u terug naar dat adres om uw koffers, die uw zus voordien voor u had klaargezet, op te halen nu vertrok onmiddellijk naar de luchthaven.

Verder stelde de politie vragen aan uw zus over uw verblijfplaats. N. G. (...), werd ook vervolgd. Zij woont nog steeds in Tbilisi. Zij is niet gevlucht aangezien zij een familie en een echtgenoot heeft die haar volgens u kan beschermen. U, daarentegen, kon niet rekenen op bescherming en vluchtte. U vreest bij terugkeer voor vervolging door de autoriteiten en voor uw leven.

U bent vertrokken vanuit Tbilisi op 13 november 2011 en reisde met het vliegtuig naar Brussel via Kiev. U kwam in Brussel aan diezelfde dag. U diende een asielaanvraag in op 16 november 2011. Op het gehoor legde u uw identiteitskaart en een domiciliërbewijs neer.

Op het gehoor verklaarde u geen visum te hebben. Ten tijde van uw asielaanvraag verklaarde u in het bezit te zijn van een visum verkregen met de hulp van een tussenpersoon via het Nederlandse consulaat. Uw reisbegeleider hield uw internationaal paspoort bij.

B. Motivering

U bent partijlid van Verenigd Georgië. Uw taak bestond erin personen te sensibiliseren (voor deelname aan betogingen) door middel van propaganda. U kreeg problemen met de Georgische autoriteiten nadat u deelnam aan een betoging op 26 mei 2011. Na één maand van bedreigingen vanwege de politie ontvluchtte u uit vrees voor uw leven uw woning en dook vier en een halve maand onder in het dorp Teladgori in het buitenverblijf van uw nicht (CGVS, p. 4, 5, 13, 14).

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde feiten stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Er dient te worden vastgesteld dat de feiten die u verklaarde te hebben meegemaakt niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hoewel er duidelijk sprake is van intimidatie door de politie, bent u nimmer aangehouden en is er nimmer geweld gebruikt. Uit de informatie, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten onder druk worden gezet. Ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, geeft dit bij terugkeer geen aanleiding tot problemen met de autoriteiten. Uw vrees om bij terugkeer aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden blootgesteld is dan ook niet gegrond.

De ernst van uw vrees wordt bovendien ondermijnd door volgende vaststellingen :

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u met uw paspoort, onder uw identiteit en zonder specifieke voorzorgen het vliegtuig hebt genomen op de internationale luchthaven in Tbilisi. Geconfronteerd met het risico dat u zo nam om aangehouden te worden omdat u kennelijk door de politie gezocht wordt, verklaarde u dat u een oud paspoort gebruikte dat lang geleden werd uitgegeven en dat u niet officieel gezocht werd. Vervolgens stelde u dat u het niet met zekerheid wist en dat u toch het risico had genomen te vertrekken op deze manier (CGVS, p. 6). Dit argument is niet afdoende; indien u werkelijk een ernstige en gegronde vrees zou hebben, is het zeer onwaarschijnlijk dat u onbezorgd en zonder voorzorgen het vliegtuig neemt. Het feit dat uw paspoort en die van andere medereizigers werd bijgehouden door uw reisbegeleider verandert niets aan deze vaststelling. Uw internationaal paspoort was immers legaal en werd opgesteld met uw originele gegevens (CGVS, p. 6). In de context van uw reis naar België moet ook opgemerkt worden dat na het gehoor en na grondige studie van uw dossier een incoherentie werd vastgesteld wat betreft de uitgifte van uw visum. Op het

gehoor voor het CGVS stelde u geen visum te hebben (CGVS,p.7). Ten tijde van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u wel een visum te bezitten dat geregeld werd door een smokkelaar via het Nederlandse consulaat (verklaring DVZ, 21.11.2011, punt 34).

Ten tweede, en aansluitend met het bovenstaande, ter ondermijning van uw vrees, zij opgemerkt dat u bent teruggekeerd naar uw woning om uw koffers, die uw zus voordien had klaargezet, op te halen. Ook deze attitude valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor de autoriteiten. U stelde tijdens uw verblijf in Teladgori in contact te zijn met uw burens die u informeerden dat u op uw adres werd gezocht, namelijk op A(...)straat in Tbilisi of het adres waar u woonde toen u vervolgingsproblemen kende met de politie (CGVS, p. 3, 14-15). Het is dan ook opmerkelijk dat u zou teruggekeerd zijn naar dit adres om uw koffers op te halen voordat u naar de luchthaven ging. U stelde dat u geen onnodige risico's wou veroorzaken voor uw nicht en haar niet wou sturen naar uw woning, alles ging heel snel, het was laat en bovendien wachtte een taxi op u. Deze uitleg kan niet overtuigen. U vernam van uw burens immers dat er nog naar u wordt gezocht op uw adres, en, indien u geviseerd zou worden, bestond de kans dat uw huis bewaakt werd. Er kon dan ook verwacht worden dat u een andere oplossing zou gezocht hebben voor het verzamelen van benodigdheden alvorens uw vertrek (CGVS, p. 14-15). Er is dan ook geen objectieve reden om aan te nemen dat uw terugkeer naar uw woning noodzakelijk was. U had ook kunnen vragen aan uw nicht om u, persoonlijk, het nodige voor uw reis te bezorgen in plaats van u naar uw woning in Tbilisi te begeven. U stelde dat zij niet met koffers kon binnenkomen in haar buitenverblijf. Toen u werd gevraagd naar wat er vreemd is aan het feit dat zij als eigenaar van dat buitenverblijf zou binnengaan in haar eigen buitenverblijf met koffers, antwoordde u dat u uw zus had gestuurd naar uw woning in Tbilisi en dat u uw nicht niet kon vragen dat voor u te doen. Later stelde u dat u niet dezelfde kledingmaat hebt als uw nicht en dat u haar daarom niet vroeg u van kledij te voorzien (CGVS, p. 15-16). U had voor bovenvernoemde attitude dus geen afdoende uitleg. Er dient gesteld dat in die vier en een halve maand dat u in uw nicht haar buitenverblijf woonde zij u voorzag van boodschappen. U had dus ook aan uw nicht kunnen vragen om u van het nodige voor uw reis te voorzien. Hierop stelde u dat u warme kledij nodig had, u het niet gewend bent om op anderen te rekenen en u geen geld had hiervoor (CGVS, p.14-15, 16). Er dient opgemerkt te worden dat u voor de regeling van uw reisdocumenten 2000 dollar betaalde aan uw smokkelaar (verklaring DVZ 21.11.2011, punt 34). Bijgevolg kan uw argument over het gebrek aan financiële middelen niet overtuigen. In ieder geval, terugkeren naar uw woning van waaruit u gevlucht bent en vreest te worden opgepakt, ondermijnt op ernstige wijze de ernst van uw beweerde vrees.

Verder stelt het Commissariaat-generaal zich vragen bij uw houding ten aanzien van het bekomen van informatie over de politie. Zo is het opmerkelijk dat u niet wist door welke autoriteit u precies werd vervolgd. U stelde te worden vervolgd door de politie maar kon daar niet meer over vertellen. Toen u werd gevraagd naar een concretere duiding van de autoriteit die u vervolgde verklaarde u dat u het niet weet. Toen twee politieagenten naar uw huis kwamen op 27 mei 2011, toonden zij een legitimatiebewijs maar u stelde onder de indruk te zijn en u hebt niet onthouden wie zij waren (CGVS, p. 5). U hebt ook nadien geen informatie bekomen. Dit gebrek aan kennis en initiatief om te weten door wie precies u werd lastig gevallen, ondermijnt bijkomend de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kunt beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

Tot slot, uw domiciliërbewijs en uw identiteitskaart bevatten enkel persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Bijgevolg wijzigen deze documenten bovenstaande appreciatie niet. Uw internationaal paspoort en visum werden hoger besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat de feiten die verzoekende partij verklaarde te hebben meegemaakt niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), luidt het verweer van verzoekende partij dat, hoewel er inderdaad geen effectief geweld tegen haar is gebruikt, zij wel door de politie werd bedreigd om te worden geslagen, en dat zij de uitvoering daarvan, het effectieve geweld, heeft kunnen ontlopen door één maand na het begin van haar problemen met de politie naar Teladgori te vluchten. Verzoekende partij merkt verder op dat de repressie ten aanzien van de radicale oppositie recent terug toegenomen is en dat, zoals in de informatie gevoegd bij het administratief dossier betreffende de periode oktober 2011-2012 wordt gemeld, meer dan honderd personen die banden hadden met het "*Georgian Dream*" verhoord werden en dat deze personen vaak op agressieve wijze in aanwezigheid van politieagenten werden ondervraagd. Verder haalt verzoekende partij aan dat Amnesty International een intimidatiecampagne tegen de sympathisanten van de beweging van Bidzina Ivanishvili aan het licht bracht. Ten slotte meent verzoekende partij dat deze feiten niet ongedaan worden gemaakt door de verkiezingsoverwinning van Bidzina Ivanishvili en dat het af te wachten valt welke regering zal worden gevormd en of deze niet opnieuw haar houding zal versterken ten aanzien van de radicale politieke partijen, zoals de partij "*Verenigd Georgië*" waarvoor verzoekende partij militeerde.

2.2.3.2. Met betrekking tot de meegemaakte feiten stelt de Raad vast dat het louter herhalen van deze feiten, namelijk dat verzoekende partij door de politie werd bedreigd om te worden geslagen en dat ze één maand na het begin van haar problemen met de politie is gevlucht, niet van aard is om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Aangezien er nooit geweld werd gebruikt ten aanzien van verzoekende partij, en zij tevens nooit aangehouden is geweest, stelt de Raad vast dat verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat de feiten die de verzoekende partij verklaarde te hebben meegemaakt niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aanhaalt dat de repressie ten aanzien van de radicale oppositie recent terug toegenomen is, stelt de Raad vast dat deze stelling geen enkele steun vindt in de landeninformatie uit het administratief dossier. Weliswaar vermeldt de landeninformatie inderdaad dat in maart 2012 meer dan honderd personen die banden hadden met de "*Georgian Dream*" verhoord werden en dat deze personen vaak op agressieve wijze verhoord werden in aanwezigheid van politieagenten (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, p. 20). Aangezien de "*Georgian Dream*" behoort tot de gematigde oppositie (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, p. 7), en niet tot de radicale oppositie, kan het aanhalen van deze feiten uit maart 2012 geenszins het argument van verzoekende partij staven dat de repressie ten aanzien van de radicale oppositie recent terug toegenomen zou zijn. Integendeel, uit de landeninformatie blijkt dat de partij "*Verenigd Georgië*"

(DMUG), waarvoor verzoekende partij militeerde, door de komst van de partij *“Georgian Dream”* naar de achtergrond gedrongen is en niet meer gevisieerd wordt door de overheid: *“De overheid maakt zich geen zorgen meer om de DMUG/People’s Assembly en andere Georgian Party’s en richt haar aandacht voortaan op de Georgian Dream-coalitie van Bidzina Ivanishvili. In die context lijkt het volgens de voorzitter van het HRIDC niet geloofwaardig dat leden/sympathisanten van de DMUG/People’s Assembly of van de Georgian Party door de overheid nog onder druk kunnen worden gezet wegens hun politiek engagement voor een van die bewegingen”* (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, p. 20). Uit de volledige lezing van deze landeninformatie blijkt dan ook duidelijk dat er geen enkele indicatie is dat verzoekende partij om reden van haar voorgehouden politieke engagement in het verleden bij terugkeer naar haar land van herkomst om deze redenen door haar autoriteiten zou worden gevisieerd.

2.2.4.1. Aangaande de vaststelling door verwerende partij dat verzoekende partij met haar paspoort, onder haar eigen identiteit en zonder specifieke voorzorgen het vliegtuig heeft genomen op de internationale luchthaven in Tbilisi, terwijl zo het risico bestond om aangehouden te worden omdat ze kennelijk door de politie gezocht wordt, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de vrees die ze had om aangehouden en geslagen te worden dermate groot was dat het risico om op de luchthaven aangehouden te worden daar niet tegen opwoog. Bovendien dacht verzoekende partij dat zij nog tijdig kon vertrekken, d.w.z. voordat alle middelen ingezet waren om haar op te sporen en aan te houden.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij onder haar eigen naam, met haar eigen documenten, per lijnvlucht uit Georgië is gereisd, terwijl zij volgens haar verklaringen door de Georgische autoriteiten zou zijn gezocht en aldus wetende dat zij bij een controle onmiddellijk kan worden geïdentificeerd en worden aangehouden. Het argument van verzoekende partij dat ze dacht te zijn vertrokken voordat alle middelen waren ingezet om haar op te sporen en aan te houden is bovendien onverenigbaar met de verklaring dat zij reeds 4,5 maanden werd gezocht. Uit haar voorgehouden asielrelaas blijkt immers dat ze voor haar vertrek uit Georgië nog 4,5 maanden ondergedoken leefde, en dat zij volgens haar verklaringen gedurende deze tijd ook werd gezocht. Zo werd door haar verklaard dat de autoriteiten reeds verschillende keren bij haar zus langs geweest waren om te vragen waar verzoekende partij was. Ook vernam ze van haar burens dat nog naar haar werd gezocht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 14). Daar zij al 4,5 maanden werd gezocht, zou men mogen verwachten dat in hoofde van verzoekende partij een grote vrees bestond dat haar naam als geseind was doorgegeven. De Raad acht het dan ook geenszins plausibel dat verzoekende partij een dermate groot risico neemt. Ook merkt de Raad nog op dat verzoekende partij niet met zekerheid kon weten of haar naam al dan niet reeds als geseind werd doorgegeven en verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij hier toch van op de hoogte zou zijn geweest. Uit het voorgaande kan terecht worden besloten dat het op een officiële wijze verlaten van het land via een luchthaven, waar om veiligheidsredenen strenge controlenormen worden gehanteerd, niet strookt met de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor de Georgische autoriteiten in de door haar aangehaalde omstandigheden. Dit alles klemt des te meer nu verzoekende partij verder ook geen specifieke voorzorgen had genomen voor haar reis naar België, wat toch zeer bevreedend is nu dergelijke reis een uiterst precaire onderneming betreft waarvoor men zich nauwgezet dient voor te bereiden. Het publiek reizen gebruik makend van haar eigen identiteit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees.

2.2.5.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid over het al dan niet met een visum te hebben gereisd betoogt verzoekende partij dat er via een zekere *“Nana”* *“iets geregeld was via Nederlandse, maar dat zij zelf in elk geval geen visum heeft aangevraagd en is gaan ophalen bij Nederlandse Consulaat”*.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat dit betoog een loutere herhaling betreft van de desbetreffend door verzoekende partij voorgehouden versie bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij voorhoudt wel degelijk met een visum naar België te zijn gereisd dat geregeld werd door een smokkelaar via het Nederlandse consulaat (administratief dossier, stuk 7, verklaring, rubriek 34). Door de Raad kan niet worden ingezien hoe het betoog dat door iemand iets werd geregeld via het Nederlandse Consulaat en men zelf geen visum aanvroeg of ging afhalen enige afbreuk doet aan het op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal respectievelijk zeer affirmatief voorhouden wel met een visum te hebben gereisd en niet met een visum te hebben gereisd. Desbetreffende tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind en bevestigt verder de ongelooftwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.2.6.1. Wat betreft de vaststelling door verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij is teruggekeerd naar haar woning om haar koffer op te halen die haar zus voordien had klaargezet en dat deze attitude niet te rijmen valt met de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor de autoriteiten, wijst verzoekende partij erop dat het drie uur 's nachts was toen zij haar koffers is gaan ophalen, zodat de kans quasi onbestaande was dat op dat ogenblik het huis onder bewaking zou zijn, en dat zij overigens eerst haar zus naar haar huis had gestuurd om haar spullen klaar te zetten en om te controleren of er eventueel bewaking was. Daar waar verwerende partij meent dat verzoekende partij aan haar nicht had kunnen vragen om haar van het nodige voor haar reis te voorzien en vaststelt dat verzoekende partij enerzijds verklaart niet het geld te hebben om al het nodige aan te kopen, maar anderzijds wel 2000 dollar betaalde aan haar smokkelaar voor de regeling van haar reisdocumenten, stelt verzoekende partij dat ze inderdaad 2000 dollar heeft betaald voor haar reisdocumenten, maar dat daarmee haar financiële middelen uitgeput waren en dat zij geen geld meer had om kleren te kopen.

2.2.6.2. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij een dermate groot risico neemt door zelf terug te keren naar huis om haar koffers op te halen. Zoals verwerende partij ook opmerkt, was er geen objectieve reden om aan te nemen dat de terugkeer van verzoekende partij naar haar woning noodzakelijk was. Er mocht dan ook terecht verwacht worden van verzoekende partij dat ze een andere oplossing zou hebben gezocht voor het verzamelen van benodigdheden voor haar vertrek. Op de vraag waarom verzoekende partij niet aan haar nicht vroeg om de nodige zaken voor haar reis te kopen en in te pakken en ze te leveren op haar adres in Teladgori, gaf verzoekende partij alles behalve een eenduidig antwoord. Eerst stelde ze dat haar nicht niet in het buitenverblijf kon binnenkomen met koffers. Dit zou immers te veel opvallen, doordat het open veranda's zijn en iedereen dus ziet wanneer iemand het huis binnenkomt. Verzoekende partij stelt dat de burens dit mogelijk zouden kunnen zien en haar aan de politie zouden kunnen verklikken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Later tijdens haar verhoor stelt ze dat ze daar het geld niet voor heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). En ten slotte verklaart ze nog dat ze het niet gewoon is om diensten te vragen aan haar nicht, doordat ze reeds 20 jaar alleen is en op niemand kon rekenen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Verwerende partij heeft dan ook correct geoordeeld dat al deze van elkaar verschillende verklaringen geen afdoende uitleg vormen voor het feit dat verzoekende partij niet aan haar nicht heeft gevraagd de benodigdheden voor haar reis te verzamelen. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de kans quasi onbestaande was dat op dat ogenblik het huis onder bewaking zou zijn aangezien het drie uur 's nachts was toen zij haar koffers is gaan ophalen, merkt de Raad op dat dit risicovolle gedrag niet strookt met haar verklaringen dat zij 4,5 maanden ondergedoken leefde bij haar nicht uit angst om te worden gearresteerd door de autoriteiten. Als zij inderdaad door de autoriteiten dermate geïsoleerd werd, kon verzoekende partij immers niet zeker weten dat haar huis niet ook 's nachts werd bewaakt, waardoor ze door haar terugkeer een uitermate groot risico nam. Een dergelijk gedrag van verzoekende partij is onverenigbaar met haar voorgehouden angst en haar beweerde vlucht voor de autoriteiten.

2.2.7.1. Betreffende het verwijt door verwerende partij dat verzoekende partij niet weet door welke autoriteit ze wordt vervolgd, terwijl twee politieagenten toen ze naar haar huis kwamen een legitimatiebewijs toonden, verweert verzoekende partij zich door te stellen dat zij zonder bril niet kan lezen van welk politiekantoor of welke hiërarchie deze politieagenten afhingen.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij ook hier verschillende verklaringen aan de dag legt waarom ze niet weet door welke autoriteit ze wordt vervolgd. Wat betreft de identiteit van de politieagenten, verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor "(...) ze toonden me gewoon een kaart en ik was zo onder de indruk dat ik niets heb onthouden van wie ze waren". In haar verzoekschrift verklaart ze vervolgens dat ze zonder bril niet kan lezen van welk politiekantoor of welke hiërarchie de politieagenten afhingen, wat een strijdige verklaring is met haar eerdere bewering het wel te hebben geweten doch het door het onder de indruk zijn niet te hebben onthouden. Het betoog van verzoekende partij betreft bovendien een *post factum* verklaring die desbetreffend geen soelaas biedt, aangezien de onwetendheid omtrent de autoriteit waardoor ze wordt vervolgd des te frappanter is daar verzoekende partij tijdens haar verhoor verklaarde dat de politie wel negen keer bij haar thuis kwamen, en soms 2 keer per dag. Ook verklaarde ze dat de politie bij haar zus was langs geweest. Dat verzoekende partij na deze talrijke bezoeken geen enkele informatie kan geven over de autoriteit die haar zou vervolgen – wat bovendien de kern van haar asielrelaas uitmaakt – getuigt dan ook van een gebrek aan initiatief en interesse om te weten te komen door wie ze werd lastig gevallen en brengt de geloofwaardigheid van het relaas dan ook ernstig in het gedrang.

2.2.8. Gelet op de flagrante onwetendheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdige verklaringen betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas oordeelt de Raad dat aan dit relaas terecht geen geloof kan worden gehecht. Bovendien zijn de feiten die verzoekende partij verklaarde te hebben meegemaakt niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT